

Sygn. akt VI K 207/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy VI Wydział Karny w Świdnicy w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Ćwik – Kulczycka

Protokolant Joanna Maćkowiak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Renaty Adamkiewicz

po rozpoznaniu dnia 29 stycznia 2015 roku, 24.02.2015r. sprawy karnej

A. S. (1)

urodzonego (...) w N.,

syna Z. i J. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 listopada 2012 roku w Ś., woj. (...), przywłaszczył sobie powierzony mu na podstawie umowy najmu samochód osobowy F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i o wartości 13.500 zł w ten sposób, że bez zgody właściciela pojazdu sprzedał go ustalonej osobie, czym działał na szkodę W. W.

tj. o czyn z art. 284§2 kk

I. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesza na okres próby lat 4 (czterech),

o.o.o.o.I. na podstawie art. 33 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w łącznej kwocie 520 (pięćset dwadzieścia) złotych, w tym opłatę w kwocie 430 (czterysta trzydzieści) złotych;

Sygn. akt VI K 207/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2012 roku A. S. (1) udał się do wypożyczalni samochodów (...) w Ś. przy ul. (...) należącej do W. W. celem wypożyczenia samochodu osobowego na potrzeby własne.

Z umowy zawartej pomiędzy oskarżonym A. S. (1) a pokrzywdzonym W. W. wynika, że oskarżonemu udostępniony został samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) na czas oznaczony od dnia 30.07.2012 roku do dnia 31.07.2012 roku.

Zwrot pożyczanego pojazdu nastąpić miał w dniu 31 lipca 2012 roku do godz. 14.00 po uprzednim telefonicznym uzgodnieniu na co najmniej godzinę przed zwrotem pojazdu. Cena za wynajem pojazdu wynosiła 100 zł za każdą rozpoczętą dobę wynajmu, przy czym doba rozpoczynała się w dacie i godzinie wydania samochodu. Zgodnie z §3 pkt 5 umowy wynajmu w przypadku przekroczenia czasu wypożyczenia pojazdu oraz nie przedłużenia umowy wynajmujący nalicza karę w wysokości 500 zł netto za każdą rozpoczętą dobę.

Umowa powyższa podpisana została przez A. S. (1) bez zastrzeżeń.

Przedmiotowego pojazdu A. S. (1) w umówionym terminie nie zwrócił pokrzywdzonemu. Nie zwrócił go także do dnia złożenia przez pokrzywdzonego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, jak również nie uregulował kwoty należnej za wynajem. Oskarżony kilkakrotnie kontaktował się telefonicznie z pokrzywdzonym informując go, że ma trudną sytuację finansową. Pokrzywdzony osobiście kilka razy udał się do miejsca zamieszkania oskarżonego w celu odzyskania swojego samochodu, lecz nie udało mu się tego dokonać ponieważ albo samochodu nie było albo nie został wpuszczony do domu przez oskarżonego.

Według stanu na dzień 21 grudnia 2012 roku oskarżony użytkował wypożyczony samochód 140 dni co stanowiło równowartość kwoty 14 000 zł.

Pokrzywdzony o zwrot tej kwoty wystąpił na drodze postępowania cywilnego (IC 1808/12).

W lipcu 2012 roku oskarżony udał się do swojego znajomego J. G. (1) zamieszkałego w Ś. przy ul. (...), od którego pożyczył kwotę 5000 zł. Do pożyczania pieniędzy doszło w obecności M. W., który przyszedł wraz z oskarżonym. Oskarżony zapewnił świadka

o zwrocie pieniędzy na przestrzeni kilku dni. Po upływie około dwóch tygodnie oskarżony ponownie udał się do J. G. (1), od którego pożyczył kolejne 3000 zł., które niezbędne były mu rzekomo do podjęcia nowych zleceń w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Razem suma pożyczonych od J. G. (1) pieniędzy wyniosła 8000 zł. Po upływie miesiąca oskarżony jeszcze raz odwiedził J. G. (1) od którego chciał pożyczyć następną kwotę pieniędzy.

J. G. (1) odmówił i zaproponował oskarżonemu, że jak nie ma gotówki żeby mu oddać, to niech da mu coś w zastaw. Wówczas oskarżony zaproponował w zastaw samochód, którym przyjechał. Spisana została umowa kupna - sprzedaży przedmiotowego samochodu i oskarżony pozostawił auto na podwórku J. G. (1). J. G. (1) zwrócił oskarżonemu uwagę na to, iż w dowodzie rejestracyjnym wpisana jest jako właściciel inna osoba, lecz oskarżony zapewnił go, że samochód jest jego własnością i tylko nie zdążył go jeszcze przerejestrować na siebie. J. G. (1) kontaktował się z oskarżonym, żeby oddał mu zaległe 8000 zł i zabrał samochód F. (...), lecz oskarżony twierdził, że nie ma możliwości finansowych zwrotu pożyczonych pieniędzy.

Dowód:

- zeznania świadka:

- W. W. k. 3-6,19 , 168-169v

J. G. (1) k. 25- 26, 79-80, 169v

- kopia umowy wynajmu pojazdu k. 78

- umowa kupna - sprzedaży zawarta pomiędzy A. S. a J. G. k. 38,39

- wyjaśnienia oskarżonego k. 42-44, 57-58

- akta IC 1808/12 k. 48a-48w

W dniu 18 stycznia 2013 roku W. W. na ulicy (...)

w Ś. odnalazł swój samochód F. (...) o nr rej. (...), który wypożyczył A. S. (1), o czym powiadomił policję. Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze policji zastali oprócz pokrzywdzonego J. G. (1), który oświadczył, że przedmiotowy samochód nabył od A. S. (1) za kwotę 10,500 zł w dniu 14 listopada 2012 roku. W dowodzie rejestracyjnym pojazdu oraz w dokumentach ubezpieczeniowych jako właściciel widniał J. P.. Samochód marki F. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym oraz kluczami przekazany został protokolarnie na przechowanie W. W. w dniu 18 stycznia 2013 roku.

Wartość przedmiotowego pojazdu to kwota 13 500 złotych.

Dowód:

- protokół oględzin miejsca znalezienia samochodu k. 23-24
- protokół oddania rzeczy na przechowanie k. 29-30
- protokół zatrzymania rzeczy k. 31-33
- W. W. k. 3-6,19 , 168-169v

A. S. (1) posiada na utrzymaniu żonę i córkę. Ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest polonistą. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód w wysokości około 2500 zł miesięcznie.

Był uprzednio karany sędownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 42
- dane o karalności, k. 46-47, 173-174
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 176- 178

Oskarżony A. S. (1)

przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie było jego zamiarem przywłaszczenie samochodu W. W., a jego opóźniony zwrot i zapłata za użytkowanie była spowodowana słabą kondycją finansową w II półroczu 2012 roku w prowadzonej przez niego firmie. Wyjaśnił ponadto, iż właściciel wypożyczalni o jego kłopotach finansowych wiedział. Odnośnie sprzedaży samochodu stwierdził, że został przymuszony do fikcyjnej sprzedaży, ale o fakcie tym informował właściciela wypożyczalni, jak również wskazał gdzie przedmiotowy samochód się znajduje.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 42-44

W postępowaniu jurysdykcyjnym oskarżony systematycznie unikał konfrontacji z pokrzywdzonym i świadkami na S. rozpraw i złożenia wyjaśnień nie stawiając się na wezwania sądu i przedkładając zaświadczenia lekarskie o niemożności stawienia się w Sądzie.

I tak nie stawiał się na następujące terminy rozpraw: 25 lipca 2013 r., 10 września 2013 r., 15 października 2013 r., 19 listopada 2013 r., 14 stycznia, 2014 r., 20 maja 2014 r., 3 lipca 2014 r., 31 lipca 2014 r., 18 września 2014 r., 23 października 2014 r., 9 grudnia 2014 r., 29 stycznia 2014 r.

Celem ustalenia rzeczywistego stanu zdrowia oskarżonego, wobec unikania przez niego stawienia się na rozprawach poprzez zgłaszanie się do lekarzy w przeddzień rozprawy lub w jej dniu, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B.. Z uzyskanej opinii wynika, że u oskarżonego stwierdzono stan po zawale mięśnia serca w 2010 roku i leczeniu operacyjnym w 2010 i 2011 r., przewlekłą chorobę wieńcową oraz nadciśnienie tętnicze.

Na podstawie przeprowadzonego osobiście badania i po zapoznaniu się z przedłożoną przez badanego dokumentacją medyczną biegły stwierdził, że w obecnym stanie zdrowia A. S. (1) może brać udział w postępowaniu sądowym i zgłaszać się do Sądu.

Dowód:

- zaświadczenia lekarskie k.78, 131, 138,145, 154,179
- skierowania do szpitala i karty informacyjne k. 87-89,96, 118-119, 125, 132
- kserokopia zwolnienia lekarskiego k. 115
- opinia z badań sądowo – lekarskich k. 102-104

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu

Rekonstrukcja ustalonych faktów opierała się w głównej mierze na zeznaniach J. G. (1) i W. W., a także dowodach wynikających

z dokumentów w postaci umowy kupna – sprzedaży samochodu marki F. (...) zawartej pomiędzy A. S. (1) a J. G. (1), umowy wynajmu pojazdu zawartej pomiędzy A. S. (1) a firma (...) W. W..

Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy w postaci powyżej opisanych dokumentów. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Zeznania J. G. (1) w pełni potwierdzają fakt, iż nabył on od oskarżonego samochód w zastaw za nieoddany dług, a oskarżony zapewniał świadka, iż jest właścicielem przedmiotowego pojazdu.

Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne,

z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie znajdującym się w posiadaniu sprawcy, cudzym mieniem ruchomym przez włączenie go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania. Nie wystarczy tu samo rozporządzenie cudzym mieniem jak własnym, lecz musi temu towarzyszyć tzw. animus rem sibi habendi, zamiar zatrzymania cudzego mienia ruchomego dla siebie lub dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu. Czynność wykonawcza tego przestępstwa polega na przywłaszczeniu rzeczy lub prawa, a zatem na postąpieniu z rzeczą tak jak właściciel. Kwalifikowanym typem przywłaszczenia jest sprzeniewierzenie. Polega ono na przywłaszczeniu rzeczy (ale nie prawa majątkowego) powierzonej sprawcy. Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Niewątpliwym jest, iż oskarżony A. S. (1) sprzedał powierzoną mu rzecz

w postaci pożyczonego samochodu osobowego mimo, iż nie miał do tego żadnego prawa, czego był w pełni świadomy.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 284§2 kk co znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadków i dokumentach, o których była mowa powyżej.

Wina A. S. (1) także jest oczywista.

Kierując się dyrektywami określonym w art. 53 kk Sąd orzekł karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu.

Uznając oskarżonego A. S. (1) za winnego zarzucanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonej kary, Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność oskarżonego. Sąd wziął także pod uwagę regularne unikanie przez oskarżonego stawiania się na rozprawach na przestrzeni całego postępowania przed Sądem. Stan zdrowia oskarżonego, co potwierdziła opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, nie był aż tak zły, by uniemożliwić stawiennictwo. Oskarżony opracował własny system unikania stawiania się na rozprawie – wiedząc o terminie kolejnej rozprawy albo składał wnioski o wyznaczenie nowego terminu z uwagi na schorzenia kardiologiczne, albo w przeddzień rozprawy lub w jej dniu udawał się do szpitala na leczenie, po poradę lub do lekarza po zaświadczenie.

Jednocześnie Sąd nie doszukał się istotnych okoliczności łagodzących. Oskarżony jest człowiekiem wykształconym i doskonale wiedział, że nie może w dowolny sposób postępować z cudzą rzeczą ruchomą, a tym bardziej sprzedawać ją osobie trzeciej. Wiedział także, iż zobowiązanie finansowe jakie na nim ciąży z tytułu korzystania z przedmiotowego samochodu należy zapłacić bez względu na własną sytuację finansową.

Sąd uznał, iż tak orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, spełnia również swe cele w zakresie prewencji indywidualnej, stanowi bowiem zasłużoną dolegliwość dla sprawcy, a także w zakresie prewencji generalnej, przyczyniając się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uznał za właściwe zastosować na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Mimo uprzedniej karalności Sąd uznał, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Oskarżony może i powinien z faktu wydania wyroku skazującego wyciągnąć pozytywne wnioski na przyszłość i zmienić swoje postępowanie tak, by nie wejść ponownie w konflikt z prawem. Groźba zarządzenia kary w czteroletnim okresie próby skutecznie powstrzyma oskarżonego od podejmowania jakichkolwiek działań, mogących naruszać porządek prawny. Nadto fakt zastosowania wobec oskarżonego nieizolacyjnej kary umożliwi mu dalsze wykonywanie pracy i wywiązanie się, choćby częściowo, z ciężących na nim zobowiązań finansowych.

Na podstawie art. 33§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 25 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zasądził koszty w całości w kwocie 520 zł, w tym opłatę w kwocie 430 zł. Jak wynika z m.in. wywiadu środowiskowego status materialny oskarżonego pozwala na wywiązanie się z obowiązku uiszczenia grzywny oraz kosztów sądowych zasądzonej wysokości.